

29. Aargang No. 5.

REDIGERET AF C. M. CHRISTENSEN

5. Marts 1929

SNEEN PAA BANERNE

Det sidste Par Maaneder har antagelig givet Banernes Administration noget at tænke paa i Anledning af, at Sne og Is har lagt Trafiken saa mange Hindringer i Vejen, at kun Vejen Syd paa ud af Landet har været gennemført paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade. Gennem de daglige Meddelelser i Pressen har man set, hvor vanskeligt det har været at vedligeholde Forbindelsen over Storebælt, det kan vel næsten siges, at det har været lykkelige Tilfælde, der har gjort det muligt for Færgerne at komme over, trods Personalets fortrinlige Arbejde, der fra alle Hold omtales rosende, indtil man fik en Isbryder tilstede, der var i Stand til at magte Situationen. Det er forstaaeligt, at Statsbanerne ikke var i Stand til at gennemføre Trafiken paa ønskelig Maade, fordi man i mange Aar har været forskaaret for Vintre af den Beskaffenhed, som den, vi har haft i Aar. Det tør vel derfor antages, at man belært af Erfaringen rustet sig for kommende Vintre, saaledes at det kan være muligt at undgaa saadanne Katastrofer som i Aar.

Vi har i en foregaaende Artikel omtalt som en medvirkende Omstændighed til, at det er gaaet saa daarligt, som det er gaaet, at man efterhaanden har fjernet Bagklapperne paa Lokomotivernes Askekasser. Det synes, som at den eller dem, der har truffet den famøse Beslutning, ikke har haft Forstaaelse af, hvilken Betydning netop denne Klaps Tilstedeværelse har for Kørsel i Sne. Vi skal da fortælle dem, at noget af det første der sker, naar der køres i Sne, naar der ikke findes Mulighed for at faa

Lufttilførelse under Fyret ad anden Vej end gennem den forreste Askeklap, er, at Askekassen fyldes med Sne, som lægger sig helt kompakt op under Risten og forhindrer tilstrækkelig Lufttilførsel til Fyret og derved forhindrer den livlige Forbrænding, der netop under vanskelige Sneforhold er nødvendig. Det maa antages, at man nu i Maskinafdelingen har faaet Øjnene op for, at Bagklappen er uundværlig og at man derfor skrider til at rette den Fejl, man har gjort sig skyldig i ved at fjerne den. Havde man spurgt Lokomotivmændenes Organisation til Raads i dette Spørgsmaal og ikke helt overladt Kontorvisdommen at træffe Afgørelsen, var Bagklappen saamænd nok blevet siddende, hvor den sad — hvis man da ønskede at bære sig forstandig ad; og det maa desuden antages, at det havde været billigere — vistnok meget billigere. Naturligvis er det endvidere nødvendigt, at det Brændsel, man udleverer under Sneforhold, bør være det bedst mulige, men det har efter de Oplysninger, vi har faaet herom, været af en Kvalitet som mange Gange har været Skyld i, at det ikke har været muligt at faa den Damp, der, for saa vidt der skulde være Mulighed for at slippe godt igennem, var nødvendig. Det er klart, at disse to Omstændigheder ikke er uden sin Del af Skylden for den mindre heldige Gennemførelse af Trafiken, og det er ganske klart, at begge disse Aarsager vil det være Administrationen en let Sag at fjerne.

Endelig skal vi tilføje, at en meget vigtig medvirkende Omstændighed til Togstandsninger under Sneforhold kan være den, at Stationerne, uden Hensyn til Vejret, oprangerer Togene efter Træktabellen. Det maa være ganske

indlysende, at det er vigtigst, at Toggangen saavidt muligt gennemføres, selv om ogsaa Toggenes Størrelse maa reduceres *ganske betydeligt*. Det kan under alle Omstændigheder ikke betale sig at sende f. Eks. et Morgentog af Sted fuldt belastet med det Resultat, at det sætter sig fast og spærrer Toggangen fuldstændig maaske een Dag eller to. Kan man ikke skaffe sig Underretning om, hvorledes Forholdene er ude paa Strækningen og give Lokomotivførerne Underretning herom, maa Lokomotivførerne under saadanne Omstændigheder være tillagt saa megen Myndighed, at det bliver ham der bestemmer, hvormeget han anser det for muligt at slippe igennem med.

Man kan maaske heroverfor bemærke, at Stationerne, naar Lokomotivførerne forlanger det, oprangerer Togene mindre, end Træktabelen giver Anvisning paa, det er vistnok rigtigt, men det er ikke desto mindre rigtigt, at der bør tillægges ham den af os omtalte Myndighed i saadanne Situationer, som her er omtalt, det skal nok vise sig, at Kørsel i Sne vil falde bedre ud, end den har gjort i denne Vinter.

DE KOMMUNALE VALG

I denne Maaned foregaar Valgene til Kommunalbestyrelserne saavel i By som paa Land. Der er allerede paa det Tidspunkt, da disse Linier skrives, indløbet Meddelelse om Resultater fra forskellige Kommuner, hvor Valgene allerede har fundet Sted. Af disse Resultater vil man sikkert uden at vove sig ud paa Gatis have Lov til at aflæse, at Vinden ikke blæser gunstigt for de nuværende Magthavere i Staten, hvad der set fra et Tjenestemandssynspunkt kun er Grund til at være tilfredse med. Man kan ofte træffe paa Udtalelser som, at den Op-gave, Kommunalbestyrelserne har, ikke har noget med Politik at gøre, dette giver sig bl. a. Udslag deri, at der opstilles upolitiske Lister, men det tør formodes, at ingen oplyste Vælgere lader sig indfange til at stemme paa saadanne Lister, der alle i større eller mindre Grad til-dels skjult forfølger konservative Formaal.

Vor Organisation har en Gang taget den Holdning ikke at indtage noget politisk Standpunkt, men det kan vel nok paastaas, at dens Medlemmer trods denne Stilling i aldeles overvejende Grad *ikke* er tilsluttede Venstrepartiet

eller det konservative Parti af den naturlige Grund, at de aldrig har set, at deres Interesser er bleven varetaget eller beskyttet af disse Partier. Tværtimod staar det i ganske frisk Erindring, at netop disse Partier sluttede sig sammen for et Par Aar siden og ved den berømmelige Assistent L. Chr. Larsens Hjælp gennemførte en ganske ubetimelig og uberettiget Nedskæring i Tjenestemændenes Indtægter, for bagefter at give de indvundne Millioner til de store haardt betrængte Formueejere. De samme Partier gennemførte Nedskæring paa andre Omraader, bl. a. hvor det gik udover de Gamle og over de svagelige. Den samme Regering har ogsaa søgt at begrænse Kommunernes Rettigheder og samtidig lagt større Byrder over paa disse.

Vore Medlemmer følger antagelig Kommunevalgene med Interesse og afgiver forhaabentlig i den Udstrækning, Tjenesten tillader det, deres Stemmer. Det maa antages, at Tjenestemændene i de sidste Par Aar har faaet Øjnene op for, at der maa lægges saa mange Stopklodser for den Politik, den nuværende Regering og deres alierede følger, ved at stemme paa de Partier, der er i Opposition til Regeringen.

Folk plejer i Reglen ikke at være i Tvivl om, at den eneste rette Vej at gaa, er den, hvor de ved deres Interesser varetages, og i dette Tilfælde bør enhver Tjenestemand stemme demokratisk!

EN ANDEN SAG OG EN DOM

I foregaaende Nummer af nærværende Blad omtalte vi et Sagsanlæg mod Organisation anlagt af Lokomotivfører H. C. Pedersen og den i den Anledning faldne Dom.

Vi skal, som vi bebudede under Omtalen af forannævnte, i dette Nummer omtale og referere hvad der foreligger angaaende den af Lokomotivfører O. Liljekrans rejste Sag.

Medlemmer, der kender den omtalte O. Liljekrans, har sikkert alle faaet den Opfattelse af ham, at det for det første var meget vanskeligt at forstå ham, fordi hans Standpunkter var uklare, og dernæst var hans Optræden af en egen humoristisk Karakter, der alletider foranledigede, at dem, der hørte paa ham, ikke kunde tage ham alvorligt og at det var meget vanskeligt at lade være med at trække paa Smilebaandet af ham. Imidlertid kunde man ikke

undgaa at bemærke, at han opfattede sig selv som en meget indsigtfuld og vigtig Person. Da det imidlertid var vanskeligt for ham at gøre sig bemærket paa en saadan Maade, som han selv syntes, han havde gjort sig fortjent til, maatte der noget andet til. Vi skal saaledes nævne hans pudsige Lyst til Opnoteren af faldne Udtalelser, hertil brugte han i Reglen Rapporter o. l., og den Benyttelse han senere gjorde af de Udtalelser han saaledes fik fat paa, løsevne som de blev af den Sammenhæng, hvori de var fremsat, og altid havde han den Opfattelse, at hans Gengivelse var rigtig, uanset at det er vitterligt, at han havde vanskeligt ved at faa fat paa det vigtige i Udtalelsen og uanset, at ingen anden havde hørt eller faaet fat paa det, L. havde hørt.

Da nu Liljekrans havde været saa »uheldig« ikke at være med mellem dem, som undlod at betale det i 1925 paalignede Ekstrakontingent, maatte han se at finde en Stilling, som var noget for sig selv, altsaa »original«, altsaa han skulde have lavet en Grund til en Overgang i Lokomotivførerforeningen, og den fandt han ogsaa som vi nu skal høre.

Det forlød i Maj Maaned 1928, at Lokf. Liljekrans havde indmeldt sig i forannævnte Forening, og dette foranledigede Gb. Afdeling til at rette en Henvendelse til L. for enten at faa bekræftet eller afkræftet Forlydendet. Det viste sig, at det var rigtigt nok, at L. havde indmeldt sig, idet Afdelingen modtog følgende Svar.

Kbhvn., den 26. Maj 1928.

Hr. K. Johansen!

fung. Afdelingsformand for Gb. i »D. L. F.«

I Henhold til din Skrivelse til mig af den 23de ds., undlader jeg ikke at meddele dig, at jeg fra den 10. 5. 1928 er indmeldt som aktiv Medlem i »Dansk Lokomotivførerforening af 1927«. Desuagtet betragter jeg mig som berettiget Medlem af »D. L. F.«, saavel som jeg til enhver Tid vil gøre mine Krav gældende paa »D. L. F.« med Hensyn til mine indbetalte Kampfondspenge, som jo staar paa min egen Konto, samt den af mig tegnede og indbetalte Andel i Rekreationshjemmet; disse to, vil jeg til enhver Tid kræve anerkendt som min private Ejendom, og selv have Raadighed over.

Hvorfor jeg har indmeldt mig i »Dansk Lokomotivførerforening af 1927«, skyldes, at »D. L. F.«s Ledelse har brudt de Ord, som gennem Hovedformanden blev udsendt til alle Medlemmerne og saalydende:

»Kan vi ikke faa den Forhandlingsret vi ønsker, agter vi at staa alene!«

Det er dette Spørgsmaal jeg søger løst og mener opnaas igennem den nye Forening.

Med Hilsen

O. Liljekrans,

Lokomotivfører Gb., Medlem af D. L. F.

NB! Jeg afventer med Sindsro Begivenhedernes Gang, for Mindretallet kan for en Gangs Skyld ogsaa have Ret.

Af denne Skrivelse, der giver et Billede af Manden, der har sendt den, vil det ses, at han har fundet »Forhandlingsretten« som et Springbrædt til at gaa sin Vej. Der er jo ingen Tvivl om, at L. i sit Arkiv af gamle krøllede Rapporter har mange af den Slags Bomber. Han har i hvert Fald i den nye Forening faaet løst Spørgsmaalet om »Nedrakningsret«. Endskønt det maa antages, at L. vidste Besked med, at vor Forenings Love ikke tillod ham at være Medlem af en anden faglig Tjenestemandssammenslutning, fandt han det ikke at være under hans Værdighed ganske stille at overtræde dette Lovpaabud. Vi har faaet Lejlighed til at konstatere, at dette aldeles ikke generede den Art Værdighed, L. er i Besiddelse af.

Sagen blev af Afdelingen indberettet til Kredsbestyrelsen, og derfra til H. B., og paa et Hovedbestyrelsesmøde i Slutningen af Maj Maaned behandledes Sagen, og den 8. Juni tilstilledes der L. følgende Skrivelse:

I Skrivelse af 26. Maj d. A. har De meddelt Afdelingsbestyrelsen for Dansk Lokomotivmands Forenings Afdeling I, at De under 10. Maj d. A. har indmeldt Dem i en anden faglig Organisation. Dette er stridende mod Dansk Lokomotivmands Forenings Love, § 3 c, og Hovedbestyrelsen, som paa sit Møde den 30. og 31. Maj d. A. fik forelagt Deres ovennævnte Skrivelse, besluttede derfor at slette Dem af Foreningens Medlemsliste fra og med 1. Juli d. A.

Med Hensyn til Deres Bemærkninger angaaende Kampfonds- og Feriehjemsbeløb henledes Opmærksomheden paa det derom i Lovenes § 20 . . Afsnit Kampfonden Stk. d og Afsnit Ferie- og Rekreationshjemsfonden, sidste Stk. — anførte.

P. F. V.:

Rich. Lillie.

Paa denne Skrivelse modtog Organisationens Svar fra L. den 27. Juni:

Journal Nr. 2.

Fra Lokomotivfører D. A. Liljekrans,

Adr.: Kiechlersgade 5, Stuen.

København V., den 27. Juni 1928.

Bilag.

Jeg skal herved meddele Dem, at jeg den 9. Juni

1928 har modtaget deres Skrivelse, der dateret den 8. Juni 1928, og Mrk. Journal Nr. 1731, meddeler mig at jeg er slettet af Dansk Lokomotivmands Forenings Medlemsliste fra og med den 1. Juli d. A.

Denne Slettelse er iflg. Lovene ulovlig; men Lovene gælder for Hovedbestyrelsen, og ikke for Medlemmerne, for 1 Mds. Varsel kan da ikke være fra den 9. Juni til den 1. Juli 1928.

Jeg betragter Handlingen imod mig som ulovlig, desuagtet er det nu en Kendsgerning, som Hovedbestyrelsen nu selv maa tage Konsekvenserne for; jeg har nu modtaget Slettelsen, og en mulig Bortforklaring om Fejltagelse eller lignende modtager jeg ikke, alt gaar nu sin Gang.

Hermed opsiges jeg den af mig privat tegnede Andel, stor 120 Kr. 00 Øre i, siden 1927, D. L. F.s Rekreationshjem paa Refsnæs, samt alle mine indbetalte Penge til Kampfonden, som jo staar paa min egen Konto, til Betaling til mig, paa min Bopæl, senest den 15de Juli 1928. Hvis dette ikke sker, vil mine nævnte Krav blive overgivet til en Sagfører: som saa vil varetage mine Interesser.

Til

Lokomotivfører Rich. Lillie, Formand for D. L. F. Hersteds!

Vi har gengivet Skrivelsen, som Liljekrans har udstyret den. Som det vil ses, har han anført sit Navn og Adresse i venstre øverste Hjørne, og derunder anført »Bilag«, og i højre Hjørne foroven har han anført Journal Nr., alt efter de bedste Mønstre. Nu vil vi ogsaa antage, at L. fører en Journal, ellers er det jo ikke megen Nytte til — men hans Skrivelse giver os et lille Billede af Manden — Manden, man ikke kan tage alvorligt. Og det pudsigt ved det hele er, at Manden trods sin Lyst til at efterabe har »glemt« at underskrive sin Skrivelse. Endelig skal vi tilføje, at Liljekrans antagelig nu er belært om, at Lovene *ikke alene gælder* for H. B., *men ogsaa* for Medlemmerne.

H. B. lod alt gaa sin Gang, som L. skriver i sin Skrivelse. indtil den hørte noget om Sagen. Og det skete den 13. September, da man modtog Brev fra Overretssagfører Dalberg angaaende baade H. C. Pedersen og O. Liljekrans (Var optrykt i sin Helhed i forrige Nr. Vi gengiver Afsnittet ang. L.):

Det samme vil blive Tilfældet med Hensyn til Lokomotivfører O. Lilliekrans*) Fordring paa Andelen i Kampfonden samt det Laan, han i Anledning af Rekreationshjemmets Opførelse har ydet Foreningen rentefrit til et Beløb af 120 Kr., som af ham er blevet indbetalt i Afdrag. Dette Laan har Herr Lilliekrans*)

*) Skal være Liljekrans.

opsagt til Udbetaling sammen med Kampfondspengene den 15. Juli d. A., og da Beløbet ikke er blevet ham tilstillet, har han nu overgivet Fordringen til Incassation hos mig, hvorfor jeg herved skal anmode Dem om i Løbet af 4 Dage fra Dato at sende mig Laanebeløbet 120 Kr. samt Andelen i Kampfondspengene ca. 125 Kr. — nærmere Opgørelse over det paa hans Konto indestaaende Beløb udbetales — foruden de med Incassationen forbundne Omkostninger, der i Tilfælde af prompte Indbetaling ansættes til Kr. 25,00. Jeg tilføjer, at en Udeblivelse af Beløbet medfører, at der uden yderligere Varsel anlægges Sag til Betaling.

For Herr Lilliekrans*) gælder ligesom for Herr Petersen, at Foreningen uberettiget har slettet dilsse gamle Medlemmer, der ikke behøver at finde sig i en Vedtægtsændring, som tilsidesætter deres velerhvervede Rettigheder og stiller dem ringere end før Vedtagelsen. Og under alle Omstændigheder kan man ikke benytte en saadan Vedtagelse til at konfiskere de de ældre Medlemmer tilhørende Pengemidler.

Ærbødigt

Dalberg.

Efter at have modtaget foranførte Skrivelse afventede Organisationens Ledelse Begivenhedernes Gang.

Sagen blev behandlet for Byretten, og vi gengiver her Udskrift af Dombogen:

Udskrift af Dombogen for Københavns Byrets 16. Afdeling, Aar 1928, den 20. December, blev i Sagen Nr. B. 7406 1928:

Lokomotivfører O. Liljekrans mod Dansk Lokomotivmands Forening
afsagt saalydende

Dom:

I April Maaned 1925 afholdt Sagsøgte, Dansk Lokomotivmands Forening, i Aarhus et Delegeretmøde, som vedtog af Foreningens Kasse at yde et Bidrag paa 25 000 Kr. til de da lock-outede Smede, hvad der betød et Extra-Kontingent paa 12 Kr. 50 Øre pr. Medlem. Der var Tvivl om, hvorvidt Forslaget, der ikke havde været forelagt de enkelte Afdelingers Medlemsmøder til Behandling før Delegeretmødet var lovlig vedtaget, og da en Del Medlemmer, deriblandt Sagsøgeren, Lokomotivfører O. Liljekrans, derfor ikke vilde betale Extrakontingentet, blev Forslagets Vedtagelse ratificeret ved et nyt Delegeretmøde i 1927.

Medens nu en Del Medlemmer udtraadte af Foreningen og stiftede Lokomotivførerforeningen af 1927, betalte Sagsøgeren Extrakontingentet, blev ved at være Medlem af den sagsøgte Forening og indmeldte sig samtidig fra den 1. Maj 1928 i den nye Forening.

I Henhold til 1927-Lovens § 3 c, hvorefter Medlemmer ikke uden Hovedbestyrelsens Tilladelse samtidig maa være Medlem af nogen anden faglig Tjene-

stemandsforening slettede Sagsøgte derefter Sagsøgeren som Medlem fra 1. Juni d. A.

Under denne Sag paastaar nu Sagsøgeren Sagsøgte tilpligtet at betale 250 Kr. eller det Beløb indenfor nævnte Sum, som en Opgørelse af Sagsøgerens indbetalte Andele i Foreningens »Kampfond« og Foreningens »Ferie- og Rekreatationsfond« maatte andrage, med Renter 5 pCt. aarlig fra Sagens Anlæg den 24. November 1928, til Betaling sker.

Sagsøgte paastaar sig frifunden under Henvisning til 1927-Lovens § 20 d og § 20 c, hvorefter Medlemmer, der — uden at afgaa fra Tjenesten — udtræder af Foreningen paa Grund af Restance, Exklusion, Udmeldelse eller paa anden Maade, taber ethvert Krav paa Andel i Fondets Midler.

Da Sagsøgeren som Medlem af Foreningen er bunden ved de gyldig vedtagne Love af 1927, og da § 20 d & c udelukker alle udtrædende Medlemmer fra Andel i disse Fond, medmindre de afgaar fra Tjenesten, vil Sagsøgte være at frifinde.

Efter Omstændighederne ophæves dog Sagens Omkostninger.

Intet Stempelforbehold.

Thi kendes for Ret:

Sagsøgte, Dansk Lokomotivmands Forening, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Lokomotivfører O. Liljekrans i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger hæves.

F. Pihl.

Den 2. Januar 1929.

Dermed sluttede den af Liljekrans saa overlegent paabegyndte Aktion, han fik denne Gang som altid ikke Ret. Og pudsigt er det, at L. ikke har ønsket at appellere; der er jo ingen Tvivl om, at der er begaaet skammelig Uret imod ham — det Skind.

ARBEJDET PAA BANELINIEN UNDER SNEFYGNING

EN HENSTILLING TIL LOKOMOTIVPERSONALET

Fra »Jernbanetidende«.

Arbejdet ude paa Banelinien er naturligvis særlig vanskeligt og risikabelt i usigtbart Vejr, især naar Sneen flyger og Driften er uregelmæssig, saaledes at vi ikke ved, hvilket Øjeblik der er et Tog eller en Sneplov over os.

Det eneste Banepersonalet under saadanne Forhold har at stole paa er deres Høreorganer — forudsat at Lokomotivernes Dampfløjter stadig benyttes.

Men desværre er det ikke altid Tilfældet, og det har givet Anledning til disse Linier. Vel ved vi, at Lokomotivførerne under slige Vejr-

forhold har nok at gøre, og at Fyrbødernes Tid næsten er helt optaget af Fyringen alene; men vi henstiller alligevel meget indstændigt til d'Hrr. at forstaa den Utryghed, vi Banearbejdere gaar i, naar vi Gang efter Gang, som i den senere Tid under de vanskelige Forhold paa Sydbanen, er ude for at blive overrumplet af Tog, saaledes at vi hovedkuls maa kaste os udi Grøften for ikke at blive kørt ned. Under slige Forhold synes vi, at Dampfløjten praktisk talt burde være i Virksomhed hele Tiden, og det er vort Haab, at denne Henstilling gennem Dansk Lokomotivmandsforening, eventuelt Dansk Lokomotivtidende, maa naa ud til vore Medansatte paa Lokomotiverne. Vi tvivler da ikke om, at Forholdene vil blive ændret, og Dampfløjten anvendt energisk — navnlig under Snefog og i usigtbart Vejr.

Paa mange Kollegers Vegne.

H. Hansen,

Banearbejder, Haslev.

Vi henstiller til vore Medlemmer at efterkomme Anmodningen.

Red.

DOMMEN I SAGEN ANGAAENDE POLITIFORENINGENS FORHANDLINGSRET

Fredag den 8. Februar faldt Østre Landsrets Dom i den af Politiforeningen mod Politidirektøren og Magistraten anlagte og af samtlige kommunale Organisationer støttede Sag ang. Ophævelsen af Politiforeningens Forhandlingsret.

Dommen lyder saaledes:

Københavns Magistrat paastaar Sagen afvist under Henvisning til, at det er Politidirektøren, der har Eneafgørelse af, om Forhandlingsretten skal tildeles en Politioorganisation, og at Sagen derfor alene burde have været rettet imod ham.

Heri maa der gives Magistraten Medhold. Der er intet i Vedtægten, der berettiger til den Antagelse, at den Myndighed, der i § 10 er tillagt Politidirektøren, udøves paa Magistratens Vegne og Magistratens Ansvar, og dette vilde ogsaa stride mod, at Politidirektøren i Embeds- anliggender er underlagt Justitsministeriet og ikke Københavns Magistrat. Sagen vil derfor for Magistratens Vedkommende være at afvi-

se, og vil Politiforeningen have at tilsvare Magistratens Sagens Omkostninger med 150 Kr.

Politidirektøren i København har ligeledes paastaaet Sagen afvist og har subsidiaert procederet til Frifindelse. Han gør gældende, at det ved Udøvelsen af den Myndighed, der er tillagt ham i Vedtægtens § 10, drejer sig om Spørgsmaal af ren administrativ Natur, der ikke er undergivet Domstolenes Afgørelse. Han henviser bl. a. til, at det er af Vigtighed, at de Personer, der paa Politibetjentenes Vegne forhandler med ham om Tjenesteanliggender, har en embedsmæssig Pligt til at iagttage Diskretion med, hvad der forhandles om, og at han ingensomhelst Garanti har for, at Personer, der staar udenfor Politiet, iagttager fornøden Diskretion. En Indrømmelse af, at Ikke-Politimænd kan deltage i Forhandlingerne eller end og lede dem paa Politimændenes Vegne, vil let kunne bevirke, at Forhandlingerne bliver en tom Ceremoni.

Saaledes som Forhandlingsretten nærmere er beskrevet i Vedtægtens fornævnte Bestemmelser, kan Landsretten ikke opfatte den som en Ret, hvis Anerkendelse kan gennemtvinges ved Domstolene. Det kan i saa Henseende fremhæves, at Forhandlingsretten skal søges anerkendt hvert Aar, at Anerkendelsen er afhængig af Betingelser, som til en vis Grad beror paa et Skøn, og at den kun berettiger til at træde i Forhandling med den paagældende Administration om ikke-tekniske Spørgsmaal, hvorved der ikke er givet nogen fast Afgrænsning af, hvilke Emner der er Genstand for Forhandling og hvilke ikke.

Politiforeningen burde derfor, naar den var utilfreds med Politiforeningens Afgørelse og vilde have den ændret, have indanket Spørgsmaalet for Politidirektørens Overordnede, Justitsministeriet.

Sagen vil herefter ogsaa for Politidirektørens Vedkommende være at afvise, hvorhos Politiforeningen vil have at betale Salær til den for Politidirektøren beskikkede Sagfører 150 Kr.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Sagens Omkostninger betaler Sagsøgerne, Københavns Politiforening, til de Sagsøgte, Københavns Magistrat, med 150 Kr., og betaler Sagsøgerne i Salær til Overretssagfører V. Byrdal 150 Kr.

At efterkomme inden 15 Dage efter denne Doms Afsigelse under Adfærd efter Loven.

Denne Domsafsigelse kommenteres i Kommunalforeningens Medlemsblad »Absalon« saaledes:

»Dette er altsaa Sagsanlægets Resultat, afsagt og skrevet af den næsthøjeste retslige Visdom i dette Land. Desværre er vi — saavel som andre faglige Organer — sædvanemæssigt indstillet paa at være Alvorsmænd; ellers var det fristende at udskrive en Præmie-Konkurrence blandt Medlemmerne om den bedste Definition af Forhandlingsrettens Værdi for Tjenestemændene, hvis Landsrettens Afgørelse kommer til at staa ved Magt. Fornøjeligt kunde det blive og ret risikøst.

Der er iøvrigt mange af Landsrettens Betragtninger, som vi tillægger en betydelig Værdi, fordi de vil bidrage til at klare Forholdene. Vi citerer: *Saaledes som Forhandlingsretten nærmere er beskrevet i Vedtægtens Bestemmelser*, kan den ikke opfattes som en Ret, hvis Anerkendelse kan gennemtvinges ved Domstolene.

Til Støtte for denne Betragtning anføres:

1. Forhandlingsretten skal søges anerkendt hvert Aar.
2. Anerkendelsen er afhængig af Betingelser, som til en vis Grad beror paa et Skøn, og
3. Den berettiger kun til at træde i Forhandling med den paagældende Administration om ikke-tekniske Spørgsmaal, hvorved der ikke er givet nogen fast Afgrænsning af hvilke Emner der er Genstand for Forhandling og hvilke ikke.

Det er altsammen Ting, Tjenestemændene maa skrive sig bag Øret med Henblik paa en før eller senere indtræffende Revision af Bestemmelserne. Det er nemlig meget muligt, at en sproglig Analyse af Vedtægtens Vendinger kan give Berettigelse for de anlagte Synspunkter. Det er maaske endog sandsynligt. Men det er i saa Fald lige saa rigtigt, at Tjenestemændene har levet, for disse Bestemmelser Vedkommende, under falske Forudsætninger i hele den Tid, hvori de har været gældende. Og det er ogsaa rigtigt, at Ansvar for disse falske Forudsætninger ikke kan paalægges os alene. Der foreligger mange Vidnesbyrd herom fra de Udtalelser, der blev knyttet til Bestemmelserne saavel da de blev indført i Staten som hos os. Og disse Vidnesbyrd er tilgængelige for enhver ogsaa for de høje Dommere i Østre Landsret.

Og hvad mener man endvidere om den Afgørelse, som siger, at det er Politidirektøren, der alene træffer Bestemmelser paa dette Omraade. Hvad mener Københavns Magistrat? Den skrev jo dog i afvigte Marts til Politiforeningen og tildelte den Forhandlingsret uden med et Ord eller en Henviisning overhovedet at nævne Politidirektøren. Efter Landsretsdommen maa der dog nu fra Politidirektør og Justitsminister tildeles Magistraten en skarp Irettesættelse over at have tiltaget sig Myndighed paa et Omraade, hvor den ikke har det fjerneste at gøre. Eller er Praxis maaske den, at Forhandlingsretten for Politi-

foreningens Vedkommende vel *tildeles af Magistraten, men tilbagetages af Politidirektøren.*

Som sagt, alt dette er af betydelig Værdi ved en eventuel Revision. Det vil blive svært — overmenneskeligt svært — at skrive nogle nye Bestemmelser, der kan holde i en Konfliktsituation. Men Forsøget maa gøres.

Dog, nu kommer det værste. Det er os umuligt at se, hvad alt dette betyder i den foreliggende Situation. Vi mangler vist her det, som man kalder den juridisk trænedes Hjerne. Thi alle disse Ræsonnementer til Fordel for, at vi ikke burde have haft de gældende Formuleringer, ikke den gældende Praxis, at de givne Tilsagn ikke burde være givet, ialt Fald burde have omfattet nogle Reservationer for Politiets Vedkommende, bortforklarer jo dog ikke, at Politiforeningen *har haft* nogle Tilsagn, som er brudt af Politidirektøren, Tilsagn, som man ikke har gjort Forsøg paa at anfægte i de 11 Aar, hvori de har været gældende, og som vi i vor Naivitet har troet var absolut bindende.

Sagen drejede sig jo ikke om at faa en almindelig Bedømmelse af Forhandlingsrettens Hensigt og Mening eller om, hvorvidt man havde formuleret Paragrafferne paa en hensigtsmæssig og udtømmende Maade, men om paa Grundlag af det faktisk foreliggende at faa klaret de 2 enkle Spørgsmaal:

1. Har Politidirektøren været berettiget til at nægte at acceptere Hr. Dyberg som Politiforeningens forhandlende Formand med en Begrundelse, at han ikke mere var ansat i Politikorpset, og
2. Har Politidirektøren været berettiget til at opheve Forhandlingsretten for Politiforeningen med den Begrundelse, at Foreningen havde ændret sine Love til ogsaa at tillade Optagelse af tidligere ansatte.

Vi ser ikke rettere, end at dette er Sagens Kerne, og vi skal derfor forsøge at undersøge disse 2 Spørgsmaal saa kort som muligt.

Politidirektørens Stilling er bestemt ved Formuleringen af Vedtægtens § 10, der siger, at hvor der i Vedtægten er tillagt Magistraten visse Beføjelser, og herunder henvises til § 10, skal det forstaas saaledes, at *Beføjelsen* i disse Tilfælde udøves af de i § 10 nævnte Myndigheder — in casu Politidirektøren.

For det første Punkts Vedkommende maa man hefte sig ved Vedtægtens § 81, der fastslaar, at Organisationerne har Ret til at medtage en ikke kommunal ansat Forretningsfører. Der er i denne Paragraf ikke tillagt Magistraten — og *altsaa heller ikke Politidirektøren* — nogen som helst Beføjelse. Hans Nægtelse af at forhandle med Hr. Dyberg *med den anførte Begrundelse* er et lige saa stort Overgreb med Hensyn til Vedtægten, som hvis Magistraten havde nægtet Forhandling med den samme Begrundelse.

For det andet Spørgsmaals Vedkommende er det ligeledes fastslaet i Vedtægtens § 78, Stk. 1, hvornaar Organisationer *skal have* Anerkendelse som Indehavere af Forhandlingsretten. Her er heller ikke

Tale om noget Skøn, men om en detailleret Opremsning af, hvilke Krav der skal honoreres.

Den Beføjelse der er tillagt Magistraten . . jfr. § 10 . . i § 78, er *alene* den at undersøge, om Foreningerne tilfredsstiller de ovenfor nævnte Betingelser for at faa Forhandlingsret. Det staar direkte i Paragraffen: Anerkendte Organisationer maa aarlig, ved Indsendelse af de nødvendige Oplysninger, godtgøre deres *Berettigelse* til vedvarende at nyde Anerkendelse. Findes Berettigelsen ikke længere at være til Stede, (det vil fornuftigvis sige, hvis der syndes mod de i Stk. 1 opstillede Krav), . . (men ogsaa kun da) — saa gives der Organisationen Underretning om Anerkendelsens Tilbagetagelse. Her er fra Magistratens — jfr. § 10-Myndighedernes — Side Tale om en ren administrativ Undersøgelse indenfor Rammerne af det i § 78, Stk. 1, anførte.

Anderledes er vi Dommen tiltrods, ikke i Stand til at opfatte det, og vi vover ogsaa at paastaa, at Magistraten i de forløbne 11 Aar har handlet i Overensstemmelse hermed. *Den har ikke udøvet et Skøn. Den har simpelthen foretaget den Undersøgelse, vi ovenfor taler om.* Hvert Aar har den gjort det — ogsaa i Aar — og ogsaa for Politiforeningens Vedkommende. Derefter har den tilskrevet Politiforeningen ved Skrivelse af 29. Marts 1928, at denne fortsat var anerkendt som forhandlingsberettiget. Den er endda gaaet et Skridt videre, idet det ikke med en Stavelse antydes, at denne Undersøgelse er sket efter Samraad med Politidirektøren, hvad der efter Vedtægten skulde ske.

Senere kommer ganske vist Politiforeningens Ændring af Lovene saaledes at tidligere ansatte kan optages som Medlemmer, men da dette udtrykkelig og positivt i § 78, Stk. 1, er indrømmet som en tilladelig Ordning for de forhandlingsberettigede Organisationer, kan dette rent faktisk ikke betyde, at der skal foretages et fornyet Skøn for den Periode, hvorover Magistratens Anerkendelse af 29. Marts 1928 strakte sig.

Derefter sker der dette, at Politidirektøren ikke desto mindre tilbagetager eller beordrer Magistraten til at tilbagetage den af denne allerede tildelte Anerkendelse.

Vi synes, at denne Udvikling giver et uhyggeligt Billede af Magtfordelingen mellem Magistrat og Politidirektør. Vi synes endvidere, at Magen til Desavouering, som den Magistraten her og tilsyneladende lammefromt finder sig i, skal man lede længe efter. Vi synes, at Magistraten havde staaet værdigere, hvis den ligervis som Pilatus havde affærdiget Hans Højhed med et: Hvad jeg skrev, det skrev jeg.

Men naturligvis er vi for saa vidt uinteresserede, og vil Magistraten finde sig i dette enestaaende Nakkedrag, saa den om det. Hvis blot ikke Forholdet var det, at vi nu den Dag i Morgen maa være forberedt paa at se de andre § 10-Myndigheder: Skoledirektion, Bygge- & Sundhedskommission o. s. v. tilsende os Onhævelse af den os tildelte Forhandlingsret for saa vidt angaar de Personalegrupper, der sorterer under dem. Den paagældende Forhandlingsret er jo nemlig ganske uden Værdi, fordi Magistraten ved en Fejltagelse og efter Østre Landsrets Mening

uden nogen som helst Berettigelse har paataget sig en Afgørelse, hvortil den ingen Adkomst havde.

Nej, Magistraten har vist ikke overvejet Sagen fuldt ud. Det havde dog vist været rigtigere, klogere og navnlig værdigere, om Magistraten havde sagt: Vi har undersøgt Politiforeningens Love og intet fundet, der strider mod Betingelserne for at faa Forhandlingsret, og da den foretagne Ændring heller ikke gør det, har hverken vi eller De nogen Adkomst til at afgive andet Votum end det, vi allerede har afgivet.

Respekt for det skrevne Ord maatte — synes vi — have tilskyndet den dertil. Tanken paa Fremtiden ogsaa. Tænk blot et enkelt Eksempel: Kommende Lønforhandlinger. Det er dog Kommunen, der skal betale Politiets Lønninger. Ved en Lønrevision ønsker Magistraten — formentlig da — at tale med Politikorpset som med alle andre. Da Politidirektøren imidlertid har frtaget Politiforeningens Forhandlingsretten, kan dette ikke lade sig gøre, med mindre da Finansborgmesteren allernaadigst kan opnaa en Dispensation hos Politidirektøren.

Tegner Fremtiden sig end alt andet end lys for Organisationerne, synes vi ogsaa, der maa være et og andet ved Perspektivet, der faar det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa en demokratisk Magistrat.

Vi gaar nu ud fra, at Dommen appelleres til Højesteret, og vi er i tilstrækkelig Grad Lægmand og Optimister til at haabe paa et andet Resultat.

Derfor vil vi heller ikke nu beskæftige os med, hvad der vil ske, hvis Landsrettens Dom føres igennem og tiltrædes af Højesteret. Men at der i saa Fald vil rejse sig adskillige Spørgsmaal fra Organisationernes Side, er der ingen Grund til at lægge Skjul paa, ej heller, at Udsigterne for disse Spørgsmaals Gennemførlighed er de bedst mulige. Det ved vi fra de overmaade tydelige Udtalelser som under Budgetdebatten fremsattes bl. a. af Hr. ●. Andersen, og som vi tidligere har beskæftiget os med.

Det, som bliver Maalet, er da intet mindre end at søge gennemført en Nyorientering fra vor Side i den Hensigt i Tjenestemændenes Kreds at genrejse Tilstanden til, at det indbyrdes Forhold mellem Myndigheder og Tjenestemænd overhovedet kan gennemføres paa Grundlag af vedtægtsmæssig udformede Regler og Bestemmelser.

K.—e.

HØJESTERETSDOMMEN I TILSKADEKOMSTSAGEN FRA TØNDER

ER RETSLÆGERAADET DEN EGENTLIGE
HØJESTERET I SLIGE SAGER, OG SKAL DET
VEDBLIVENDE VÆRE DET

(Efter »Jernbanetidende«.)

Vi refererede i Jernbanetidende for 1. Sept. f. A. en Pensionssag, i hvilken Østre Landsret havde afsagt Dom den 2. Juli.

Sagen drejede sig kort gengivet om en Banearbejder i Tønder, der den 1. April 1921 kom tilskade i Tjenesten, han fik venstre Haand vredet bag over og Haandleddet beskadiget. Han fortsatte dog sit Arbejde indtil den 25. s. M., da han gik til Lægen. Han var derefter sygemeldt i ca. 8 Dage og gjorde paany Tjeneste indtil 21. September 1923. Herefter var han hyppigt sygemeldt for Haandlidelsen og oversattes til Ledvogtertjeneste med Bibeholdelse af Løn som Banearbejder i Henhold til Tjenestemandsslovens Paragraf 56, Stk. 7, der omhandler Tjenestemænd, som paa Grund af Tilskadekomst i Tjenesten maa overgaa til en lavere lønnet Stilling.

Imidlertid forværredes hans Tilstand, og med Udgangen af Juli Maaned 1927 afskedigedes han af Banernes Tjeneste.

Efter at Pensionsspørgsmaalet var forelagt Finansministeriet, og dette havde indhentet Retslægeraadets Erklæring, bestemtes det, at Banearbejderen kun skulde have almindelig Pension (400 Kr. aarlig foruden Dyrtids- og Konjunkturtillæg), idet man hævdede, at det var omtvistet, hvorvidt der kunde paavises Aarsagsforbindelse mellem Afskedigelsen (paa Grund af Lidelsen i Haandleddet) og den omhandlede Tilskadekomst (Beskadigelse af Haandleddet).

Der forelaa 2 Lægeerklæringer i Sagen, der begge gik ud paa, at Lidelsens Grundlag maatte anses for at være en organisk Læsion i Haandleddet, hvis Følger var en partiel Lammelse af venstre Albuennerve.

Retslægeraadet havde den 26. Marts 1927 udtalt, at der efter det foreliggende manglede tilstrækkeligt Grundlag for at sætte Banearbejdernes nuværende Klager i Forbindelse med Tilskadekomsten, og paa denne autoritative Erklæring støttede Finansministeriet sig, da det fastsatte Pensionen efter de almindelige Regler og ikke gav Manden Tilskadekomstpension.

Forbundet besluttede nu, eventuelt gennem Domstolene, at skaffe Banearbejderen den Ret, Administrationen vægrede sig ved at give ham. Paa Organisationens Foranledning blev Banearbejderen underkastet en Undersøgelse hos Afdelingslæge, Dr. Ph. Levison. Undersøgelsen var meget grundig, og den Erklæring, Dr. Levison udstedte, underbyggede saa stærkt den Antagelse, at Haandlidelsen var en direkte Følge af Tilskadekomsten, at Retslægeraadet, hvem

Sagen derefter paany forelagdes, begyndte at vakle. I sin fornyede Erklæring af 31. Oktober 1928 udtalte Raadet, at man efter det nu foreliggende »ikke kunde afvise Muligheden af den omhandlede Aarsagsforbindelse« mellem Tilskadekomsten og Afskedigelsen. Finansministeriet ønskede en klarere Defination, og Raadet gav Tilfældet en ny Nuancering: »Det kunde ikke med Sikkerhed siges, at der var overvejende Sandsynlighed for, at Sagsøgerens nuværende Sygdom var forårsaget af det ham i 1921 overgaaede Traume (Beskadigelse).

Trods dette aabenlyse Tilbagetog af det autoritative Retslægeraad, der faktisk sidder som højeste Instans i disse Sager (hvad de faldne Domme nu yderligere understreger) afslog Finansministeriet paany at yde Tilskadekomstpensionen, og Forbundet anlagde Sag paa den Tilskadekomnes Vegne.

Ogsaa Østre Landsret ønskede klarere Besked og afæskede Retslægeraadet en ny Erklæring med bestemt indkredsede Spørgsmaal. I denne Erklæring siger Raadet, at dets Betænelighed »ved med Sikkerhed at fastslaa Ulykkestilfældet den 1. April 1921 som Aarsag til den paagældendes nærværende Lidelse, skyldes det lange Tidsrum, som hengik inden han maatte opgive at arbejde, og denne Betænelighed bestyrkes yderligere ved, at der stadig synes at finde en Forværrelse af Lidelsen Sted«.

Paa dette Grundlag og uden at Domstolene gjorde selvstændige Betragtninger gældende, frifandt Østre Landsret Finansministeriet.

Det samme gjorde Højesteret forleden, idet den i 2 Linier stadfæstede Landsretdommen.

At Retterne ikke uden visse Betæneligheder naaede til dette Resultat, fremgaar af den Omstændighed, at Sagens Omkostninger ved begge Instanser blev ophævet.

Hele denne Sag frembyder adskilligt af Interesse. Af principiel Interesse er det først og fremmest, at Finansministeriet og nu ogsaa Højesteret forlanger absolut Bevis for, at der er en direkte Aarsagsforbindelse mellem et konstateret Ulykkestilfælde og den senere Afskedigelsesgrund, før man vil anerkende Tilskadekomstpensionskravet. Det er ikke nok, siger Retten, at Sandsynligheden taler derfor — endda saa stærkt som i dette Tilfælde —, Beviset skal foreligge, hvilket igen vil sige, at Retslægeraadet skal anerkende Bevisets Tilstedeværelse — Retslægeraadet, der sidder som den

vantro Thomas og vil se Nagelgabet, før det tror.

Denne Kendsgerning, som vi nu maa regne med, gør det i Virkeligheden betænkeligt for en Tjenestemand, der har været udsat for en Beskadigelse i Tjenesten, at være haardfør og prøve paa at fortsætte sin Tjeneste i Haab om, at Smerterne nok skal gaa over — just som Banearbejderen i Tønder bar sig ad. Vil han være helt sikker paa at faa sin Ret, maa han hellere overvurdere end undervurdere sit Tilfælde og tra allerførste Færd være lige saa formel, som de lægevidenskabelige og juridiske Autoriteter er. Først og fremmest maa han sørge for, at Ulykkestilfældet straks indberettes — og han maa selv nøje kontrollere, at Indberetningen gaar ind — en Undladelse heraf kan nemlig ogsaa forskertse hans eventuelle Krav.*)

Dernæst maa han vogte sig for ikke at gaa til Tjeneste, før han er sikker paa, at Uheldets Følger er ovre, thi gør han det, og Ondet genopstaar, anerkendes Aarsagsforbindelsen ikke længere, og hans Ret er gaaet fløjten.

Hvis man spørger os, om ikke vi synes, at det er at komme lidt langt ud i Forsigtighed og Formalisme, siger vi jo, det synes vi, men det er heller ikke os, der anviser Vejen, men vore fineste lægevidenskabelige Autoriteter og Landets højeste Ret, medens vi kun peger paa Konsekvenserne.

Om den Rolle, Retslægeraadet har spillet i den her refererede Sag, vil vi ud fra vort Synspunkt gøre et Par Bemærkninger. Vi har forstaaet Hensigten med denne Institutions Opretholdelse saaledes, at Autoriteterne i Tvivlsspørgsmaal af denne Art ønskede en sagkyndig, lægevidenskabelig Raadgiver som Garanti for, at saavel Staten som den evt. Tilskadekomnes Interesser blev behørigt varetagne. Men hvad bliver der tilbage af Raadets Eksistensberettigelse, naar det indtager det Standpunkt at afvise ethvert Tilfælde, hvor Aarsagsforbindelsen mellem Uheld og Sygdomstilstand ikke fremtræder klart og tydeligt, med andre Ord, naar det tilbageviser alle de Sager, hvorom der i Forvejen er Tvivl, thi de Sager, der ingen Tvivl

*) Tjenestemandslovens § 56 siger: ingen kan faa Tilskadekomstpension, medmindre han snarest muligt, efter at Tilskadekomsten er konstateret, har anmeldt det passerede for sin Foresatte.

er om, behøvede man jo endelig ikke Retslægeraadets Erklæring i. Naar en Tjenestemand har mistet et Ben ved en Ulykke, vil det være klart, selv for Lægmand, at Ulykken er Aarsag i, at han har faaet nedsat sin Arbejdsevne, og her vil Retslægeraadet selvfølgelig anerkende Aarsagsforbindelsen; men naar en Mand ved at læsse Sveller af faar vredet Haanden af Led, og han bider Smerterne i sig og piner sig selv til at gaa paa Arbejde i 14 Dage, og Smerterne derefter forværrer sig, først saaledes, at han maa ned-sættes fra Banearbejder til Ledvogter, og derefter helt afskediges, saa mener Raadet, at Aarsagsforbindelsen mellem Uheld og Arbejdsudygtighed er saa utydelig, at det er rigtigt at gaa ud fra, at Lidelsen i det beskadigede Haandled nok vilde have indfundet sig alligevel.

Man forstaar, at baade Landsretten og Højesteret har haft en Del Besvær med at tilegne sig denne Logik, og at begge Retter tydeligvis har fældet Dommen (det lader i hvert Fald Præmisernes Mangel paa selvstændige Synspunkter fra Rettens Side formode) ud fra den Betragtning, at Retslægeraadet nu engang er den højeste Sagkundskab, og naar det endelig vil have det saaledes — saa Gudbevares.

Men naar dette Raad saaledes er anbragt som den Autoritet, hvis Afgørelser man lige saa godt kan acceptere først som sidst, saa spørger vi, om dets Anseelse taaler de Stød, som det har tilføjet sig ved sine forskelligartede Erklæringer i Banearbejderens Sag fra Tønder.

Vi, der har haft med Sagen at gøre, er i hvert Fald bleven opfyldt af Uro og Mistro — og længes efter den Dag, hvor der kan blive gennemført en Ændring i den nu indførte Praksis ved Behandling af Tilskadekomstsager.

FRA MEDLEMSKREDSEN

LYSE UDSIGTER

Man ser af Forslag til Normeringsloven, at der ikke kan ventes nogen Forøgelse af Lokomotivførernes Antal. Vi havde vel nok ventet det modsatte. Da mange Lokomotivfyrbødere til Stadighed forretter Førertjeneste og der betales dem Funktionstillæg derfor, skulde man synes, det vilde være rimeligt, om Statsbanerne forlangte det Antal Lokomotivførere, der virkelig er Brug for. Derimod vil der blive Brug for 40 Motorførere mere. Det maa altsaa være Meningen, at det manglende Antal Lokomotivførere skal erstattes af Motorførere, og naar Statsbanerne ser

sin Fordel derved, kan man vel ikke indvende noget derimod. Det kunne vel ogsaa være Lokomotivpersonalet, som Helhed, omtrent lige meget, om vi faar 40 Lokomotivførerstillinger eller 40 Motorførerstillinger, forudsat at Stillingerne blev besat af Lokomotivfyrbøderne, og dette skulde man synes, vilde være en Selvfølge, da Tjenesten som Motorfører er udelukkende Maskintjeneste, og hvordan man saa end vender og drejer Sagen, er Forholdet dog saaledes, at for hver Motorfører spares der en Lokomotivfører. Der kan altsaa ikke være Tvivl om, at Lokomotivfyrbøderne har berettiget Krav paa at faa Motorførerstillingerne. Men nu ser man det mærkelige, at Togpersonalet faar en Del af Stillingerne. Hvem kan sige hvorfor? Er det for at skabe Splid blandt Personalet? Eller er det for at skaffe mere Arbejde til Reparationsværkstederne? I saa Fald er Metoden god, og Resultaterne lader ikke vente paa sig.

Der er ikke lyse Udsigter til Fremtiden for Lokomotivfyrbøderne. Maaske kan man regne med, at for Eftertiden vil Afgangen blandt Lokomotivførerne, blive erstattet med Motorførere, og naar disse, saa tages af Togpersonalet, er det let at regne ud, at Muligheden for at blive pensioneret Lokomotivfyrbøder er meget stor.

Man skulde ogsaa synes, at naar Togpersonalet faar en Togfører i Motortogene, kan de ikke med Rimelighed forlange at besætte Motorførerstillingerne ogsaa.

Eller er der maaske ikke nogen Hindring for, at Lokomotivfyrbøderne kan blive tildelt en Del af Togførerstillingerne? Forholdet vilde jo blive det samme.

M. M.

TRANSPORTAGENTURETS VIRKSOMHED.

Foredrag i Jernbaneforeningen den 22. November 1928
af Trafikinspektør Arn. Jensen.

(Fortsat.)

Iøvrigt har Undersøgelsen vist, at man for Befordringerne fra Kjøbenhavn ikke kan operere med forskellige Takster og med forskellige Havnebanafgifter. En Fællestakst for Gods maa indføres — vi har det jo for Billetterne — og man maa komme til en saadan Ordning med Kjøbenhavns Frihavnsaktieselskab, at dette beregner Rangerafgifter af samme Størrelse som Banernes Havnebanafragter, og ikke Afgifter paa indtil 12 Kr. pr. Vogn. For afsendte Vognes Vedkommende har man foreløbigt ved Forhandling med Frihavns-Aktieselskabet og mod nogen kontant Godtgørelse til dette truffet en saadan Ordning, at kun almindelig Havnebanafragt beregnes for disse Vogne.

For Larsens Plads og for Sydhavnen bør mindre Ændringer indføres, for at alt kan blive ens. Bilerne kender kun een Takst for Kjøbenhavn.

Endelig maa man ikke lade det til Brug for Forsenderne udgivne Godsreglement forfalde. Reglementet bør i en kort og klar Form indeholde det, der er nødvendigt for Forsenderne og Stationerne, og alt

overflødigt Stof bør udskydes. Supplerende instruktorsk Stof bør ligeledes begrænses meget betydeligt.

Som det vil være de fleste af Tilhørerne bekendt, er der allerede nu gennemført adskillige Ændringer i Banernes Takstbestemmelser, saasom en særlig Stykgodstakst for Partier paa 1500 kg, Mindstevægten for Vognladningsgods nedsat, Detarifieringer af forskellig Art m. v., ligesom Frihavnstationen er aabnet for Stykgodssendinger, men der er langt hjem, inden vi bliver færdige.

Til Videreførelse af det Undersøgelssarbejde, der danner Grundlaget for den afgivne Betænkning, til i nøje Samarbejde med Administrationen og med Stationerne (Godsekspektionerne) at vedligeholde og uddybe Kontakten til Forsenderne og til Bistand ved Organisation af Kørselsetableringen, til foreløbig Organisation af den Propaganda, Administrationen maatte finde ønskelig, og endvidere til Bistand ved Afslutningen af de Fragtaftaler, man næppe kommer udenom, hvis en Indsats for Erhvervelse af Trafik skal foretages, har Administrationen som midlertidig Institution etableret

Statsbanernes Transportagentur

med Kontorer i København og Aarhus og med Repræsentanter fordelt Landet over.

Der er tildelt Agenturet forskellige Bemyndigelser, bl. a. til indenfor visse Grænser at afslutte Fragtaftaler, men i det hele taget er et indgaaende og forstaaende Samarbejde med Distrikter og Stationer ganske nødvendigt. Transportagenturet fortsætter Arbejdet i den hidtil fulgte Plan, og det tør forventes, at de nye Vej, Banerne her er slaaet ind paa, i det lange Løb vil vise sig frugtbringende, og at det ved stadig forbedrede Præstationer, ved hensigtsmæssige Takster og ved stadig at staa i det bedste Forhold til Forsenderne — her haaber vi paa Stationspersonalets bedste Indsats, og vi har Grund til at tro derpaa — vil lykkes atter at tilføre Banerne noget af det Gods, der er gaaet tabt under den haarde Konkurrence — helst mere.

Jeg har flere Gange omtalt Frihavnen, og det er da naturligt at spørge, om nu disse Ændringer — hurtigere Befordring og lavere Rangerafgift, 3 Tons Takst m. v. — har givet sig noget Udslag i forøget Trafik til Jernbanen. Jeg har fra Aktieselskabet velvilligst faaet en Opgørelse for sidste Aar — 1. November 1927 til 31. Oktober 1928 —, herefter er det udgaaede Vognladningsgods steget med 19 087 Tons. Fra 1. Juni d. A. indførtes 3 Tons Vognladninger, af disse afsendtes i de 5 forløbne Maaneder 198, hvorved den gennemsnitlige Vognbelastning faldt fra 11,2 til 11,0 Tons, og saa maa det tages i Betragtning, at den gode Høst har formindsket Foderstofforsendelserne ret betydeligt.

Hvad den udvidede Stykgodsindskrivning med Frihavnstationen angaar, saa er der nu daglig ca. 100 Fragtbreve, tidligere ca. 45. Foranstaltningen har altsaa vist sig formaalstjenlig, Biler med Toldstykgods ser man nu næsten ingen af mere i Frihavnen.

(Fortsættes).

FRA DET DAGLIGE LIV

Ærede Herr Redaktør!

Har De hørt, at man ikke kan faa Ekstra-Rangermaskiner ud, fordi man mangler Lokomotivførere til at betjene dem. Dette Tilfælde skulde være indtruffet ved et Maskindepot i Nærheden af Storebælt. Der siges, at Stationen var meget vanskeligt stillet den paagældende Dag, da de Rejsende kom i Land saavel af Isen som fra Færgelejet, paa Grund af denne Nægtelse.

Det er Dem maaske bekendt Herr Redaktør, at der er Landgang ved Knudshoved for de Rejsende, som sidder fast med Færgerne i Isen og af den Grund bliver ked af at være ombord, naar Provianten slipper op. Naar der saa samtidigt kommer en Ishryder ind med Rejsende i Færgelejet, saa er den jo gal, for saa megen Trafik er vores Lokomotivmester jo ikke indstillet paa med det Personale, han har til Raadighed.

Ja, Herr Redaktør, jeg tænker paa, hvor underligt Skæbnens Ironi har ramt denne Lokomotivmester, nu har han i ca. 8 Aar ved Flid og Sparsommelighed faaet nedskaaet Personaleantallet med ca. 25 pCt., og saa kommer denne forbandede Ishistorie og ødelægger ham hele Tægningen. Lokomotivmesteren havde dog endnu, som en sidste Reserve, 3 Lokomotivfyrbødere gaaende i Remisen som en Slags Gidsler. Disse 3 Mand benyttes om Hverdagen som Maskinarbejdere, om Søndagen som Lokomotivfyrbødere eller til anden Tjeneste, og om Natten holdes de til Disposition, hvis der eventuelt mangler en Lokomotivfyrbøder. De kan nok forstaa, Herr Redaktør, at disse 3 Mand har været meget værdifulde for Lokomotivmesteren i hans Dispositioner, naar de ligesom Brikker kunde flyttes om paa de forskellige Tjenestelister. Der siges dog, at Natdispositionerne er de ført til uden deres eget Vidende saa denne Tjeneste virker jo ikke saa smertefuld (og er kun opdaget ved et rent Tilfælde), men den er meget utiltalende, og en uappetitlig Form for Udnyttelse af Personalet fra Lokomotivmesterens Side og ikke lovlig Men Lovligheden her ved Depotet er efterhaanden blevet et meget vagt Begreb, det er for Personalet i Reserven bleven almindeligt, at der er nogenlunde fortsat Tjeneste fra den ene Fridag til den anden Raadighedstjeneste i Hjemmet i Forbindelse med Kørsel paa Strækningen og omvendt. For de 3 Lokomotivfyrbødere i Remisen er Frihedens Time slaaet, de er nu som den sidste Isproviant taget i Brug samtidig med, at der er afsendt Hjælp fra Fredericia, Kolding og Assens. Samtidig med al denne Hjælp i Nødens Stund opføres de to sidst afskedigede Lokomotivførere paa den daglige Tjenesteliste, og udfor deres Navne staar, understreget med røde Bogstaver, »endnu ikke erstattet«. Kan De forstaa Herr Redaktør, at skønt Lokomotivmesteren slaar i Bordet for d'Herrer Maskiningeniører og kræver Personale, saa faar han ingen. Ja, saadan kan det gaa en nidkær Embedsmand, at 8 Aars Sparearbejde bogstavelig talt forsvinder paa en Isflage, og nu sidder han hjemme med ømme Fødder for-

aarsaget ved sin March over sine underordnede Tjenestemænds Rygge igennem de 8 Aar.

Nu da det kniber, og hele Personalet sætter al dets Energi ind paa at komme over Nødssituationen, saa flygter den lille Lokomotivmester, lig en anden Kejser Vilhelm, over Grænsen til sit Rige, (han er nemlig ikke bange for at løbe sin Vej, naar den slæber paa, det har han vist før), og overlader Regeringens Tøjler til en Kollega, som, efter hans egne Udtalelser, ikke har Forstand paa at disponere over Personalet, det kan man vel nok kalde en modig Herre.

Men efter Sigende melder Statsbanerne atter i Dag, at de er Herre over Isen ved Sprogø, Maskindepotet ved Storebælt og Radioudsendelserne. Den lille Lokomotivmester er en Saga blot, og det er maaske godt saaledes, Herr Redaktør.

Med Hilsen og Haandslag Deres ærb.

Casper Røghat.

FEST I LANTERNEN

Fredag den 1. Marts lyste Lanternen atter til Fest i Sass' Selskabslokaler. 50 à 60 Medlemmer med Damer havde indfundet sig til en Fællesspisning og Dans. Ved Fællesspisningen, hvor der serveredes Suppe, Fiskerand med Hummersovs, Kalveryg, Is og Kaffe, bød Formanden, Hr. Løvborg, i en lille Tale Velkommen, hvori han mindedes Foreningens 8-aarige Bestaaen og haabede paa en meget god og fornøjelig Fest naar Foreningen om 2 Aar skulde fejre sin 10-aarige Stiftelsesfest. Desuden talte vores fælles Ven, Hr. Lokf. Th. Christensen for et godt Sammenhold. Afdelingens Formand, J. Knudsen, talte i velvalgte Ord om fagligt Emne. Den utrættelige Poet og Sangdigter Carl Christensen var der igen med 2 af sine fornøjelige Sange, samt Reserve-Poeten Th. Olsen med en Sang, i hvilken flere Medlemmer fik sig et lille Hip. Efter Middagen serveredes Kaffen i Sidelokalerne, for at Salen imidlertid kunde blive ryddet til Ballet. Ved Kaffen herskede der selvfølgelig en lystig Stemning. Ballet tog derefter sin Begyndelse og varede til langt ud paa de smaa Klokketimer. Kl. cirka 24 kom Hr. Skuespiller Ludvig Nathansen for at underholde Festens Deltagere i en halv Times Tid, hvilket gjorde megen Lykke. Idet jeg slutter mit Referat fra den vellykkede Fest, tilføjer jeg en Tak for den skaffede Afløsning trods de vanskelige Afløsningsforhold ved Maskin-Afdelingen, da alle havde faaet Afløsning til Festen.

Ejnar.

UHELDSFORSIKRINGSFORENINGEN

der ledes af de 4 Jernbaneorganisationer, kunde ønske Tilgang af nye Medlemmer, og Styrelsen har nu besluttet at gøre et nyt Fremstød ved Landet over at

skaffe sig Agenter blandt Personalet, som indenfor et begrænset Omraade vil agitere for Indmeldelse. Der vil kunne ydes et Indmeldelseshonorar svarende til et Kvartals Præmie af den tegnede Forsikringssum, dog ikke udover Præmien for 3000 Kr.

De, der kunde ønske at overtage en saadan Agitation, bedes skriftligt eller mundtlig henvende sig hos Foreningens Forretningsfører, Fuldmægtig Chr. Schmidt, 1. Distrikt, København V., med Meddelelse om, hvilket Tjenestoomraade den paagældende ønsker at overtage Agitationen for. Der vil da blive givet alle fornødne Oplysninger til Brug for Agitationen. Et nyt Kvartal begyndte den 1. Marts.

Rettelse til Adressefortegnelsen

Lokomotivfyrbøderkredsen:

Korsør: Kassererens Navn og Adr. rettes til: A. L. Hansen, Værftet 4, 1.

Brande: Kassererens Navn og Adr. rettes til: I. M. P. Friis, Birkevej 1.

Persoonalia

Udnævnelse fra 1.—3.—29:

Efternævnte Lokomotivfyrbødere til Lokomotivførere (min. Udn.) med Tjenestested som ud for hver enkelt anført, nemlig: P. C. Jensen Østerbro—Nykjøbing F., K. F. Honoré, Struer—Thisted, C. C. F. M. Frederiksen, Aarhus H.—Padborg, og A. Helt, Skanderborg—Gjedser.

Forflyttelse efter Ansøgning fra 1.—3.—29:

Lokomotivførerne: J. E. Frederiksen, Gjeds—Kjøbenhavns Godsbanegaard, C. H. E. C. Kroner, Gjeds—Kjøbenhavns Godsbanegaard, K. T. A. L. Holst, Ringsted—Roskilde, T. G. Meng, Tønder—Ringsted, C. C. Andersen, Nykjøbing F.—Kjøbenhavns Godsbanegaard, A. J. A. Haarbo, Brande—Struer, S. E. Boye, Thisted—Brande, Harald Christjan Petersen, Roskilde, ifølge Opslag til Holbæk (Depotforstander) og J. M. Petersen, Ryomgaard (Depotforstander), ifølge Opslag til Bramminge (Depotforstander).

Lokomotivfyrbøderne F. O. Holleufer, Lunderskov—Fredericia, F. J. H. Svendsen, Kjøbenhavns—Godsbane—gaard—Østerbro, og H. V. Brodthagen, Masnedsund—Østerbro.

Nærværende Nummer er afleveret paa Avispostkontoret d. 7. Marts.

REDAKTION: Vesterbrogade 98 A. 2. Sal, København V.
Tlf. Vester 8173 eller Centr. 14613.

Udgaar 2 Gange mdl. — Abonnementspris: 6 Kr. aarlig.
Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

ANNONCE-EKSPEDITION:
Ny Vestergade 7. 3. Sal, København K.
Telefon Central 14613. — Kontortid Kl. 10—4.
Postkonto: 20541.

DANSK LOKOMOTIV TIDENDE

DRIFTSREGNSKAB OG STATUS FOR CENTRALVÆRKSTEDERNES MARKETENDERI

Driftsregnskab for Tiden 1. Jan.—31. Decbr. 1928.

Udgifter:		
Afskrevet paa Inventar	828. 00	
Omkostninger:		
Lønninger	39 517. 07	
Personalets Kost og Repræsentation ...	3 856. 45	
Driftsudvalgs møder og andre Møder	494. 07	
Kontrol, Arbejdsfor- tjeneste	135. 32	
Revision	1 489. 00	
Forsikringspræmier ..	361. 75	
Telefonud- gifter .. 1 120. 75		
÷ indgaaet for Sam- taler ...	352. 55	
	768. 20	
Annoncer	252. 00	
Papir, Tryksager o. l.	598. 85	
Vedligeholdelse af In- ventar	818. 80	
Elektricitet, Gas og Brændsel	935. 62	
Is og Proppe	313. 15	
Haandklæder	169. 08	
Sæbe, Soda og andre Rengøringsrekvisiter	867. 94	
Rensning af Komfur	64. 00	
Kontingent til Sam- menslutningen	119. 42	
Udgift ved kooprt. Stævne	150. 00	
Lommekalendere for 1928	480. 00	
Tilskud til Juletræ ..	75. 00	
Forskelligt	153. 50	
	51 619. 22	
Overskud	8 435. 23	
	60 882. 45	

Indtægter:

Varebeholdning 1. Jan. 1928	8 024. 86	
Varekøb i Aaret	251 743. 34	
	259 768. 20	
Varesalg i Aaret	310 045. 04	
Varebeholdn. 31. Dec. 1928	9 876. 05	
	319 921. 09	
Bruttoavance	60 152. 89	
Renter af Oblig. og Bankindestaaende ..	729. 56	
	60 882. 45	

Status pr. 1. Januar 1929.

Aktiver:		
Kassebeholdning	1 691. 56	
Indestaaende i Arbejdernes Landsbank	5 743. 40	
Obligationsbeholdning — Depositum ..	5 265. 00	
Inventar Konto:		
Saldo pr. 1. Jan. 1928	7 344. 95	
Købt i Aaret	935. 00	
	8 279. 95	
÷ Afskrivning	828. 00	
	7 451. 95	
Debitorer	400. 00	
Varebeholdning	9 876. 05	
	30 427. 96	

Passiver:

Kreditorer	337. 50	
Reservefonds Konto:		
Saldo pr. 1. Jan. 1928	11 020. 42	
÷ Udbetalt i Aaret ..	10 000. 00	
	1 020. 42	
+ Overf. fra Kapital Konto	6 477. 04	
	7 497. 46	
Kapital Konto:		
Saldo pr. 1. Jan. 1928	20 634. 81	
+ Overskud ifølge Driftsregnskabet ..	8 435. 23	
	29 070. 04	
÷ Overf. til Reserve- fonden	6 477. 04	
	22 593. 00	
	30 427. 96	

Foranstaaende Driftsregnskab og Status er i Overensstemmelse med Marketenderiets Bøger, som vi har revideret.

Beholdningernes Tilstedeværelse har vi konstateret.

København, den 29. Januar 1929.

Arbejdernes Bogførings- og Revisionsinstitut
Aktieselskab.

(sg.) S. A. Sørensen.

(sg.) C. H. Jacobsen.

(Statautoriseret Revisor.)

JULEMANDEN

Endelig den 3. Februar kom »Fætter Niels«, og dermed har jeg Familien samlet igen. Efter at der er købt Julemærker for Pengekassernes Indhold — 69 Kr. 56 Øre — blev Resultatet 67 384, nemlig:

	1928	1927
»Julemanden« Fa—Bm—Her—Tinglev—Lüg	7 263	6 158
»Julemandens Kone« Br—Lb—Sl—Bb—Hr		
—Sl—Ar	6 289	6 100
»Julemandens Søn« Fh—Rd—Pi	6 655	10 488
»Farbror« Gr—Ar—Sd—Sl—Sd—Vj	5 930	3 767

»Fætter Jens« Str—Sk—Ny—Sk—Ny—Hr..	6 868	5 900
»Fætter Hans« Ti—Sj—Hr—Ho	5 835	6 705
»Fætter Mads« Lk—Had—Aa—Sdk—Pa ..	10 662	11 137
»Fætter Niels« Al—Rd—Lg—Vg—Aab—Hb	3 716	8 749
»Fætter Per« Dæ—Sj—Ea—Bm—Bb—Vj ..	10 471	13 290
»Fætter Poul« Ng—Tp—Ac—Fa—Vj	3 695	5 222

Allingaabro 9. Feb. 1929.

Med Hilsen og Tak

»Julemanden«.

SJÆLLAND-FALSTERSKE BIBLIOTEK.

Ordinær Generalforsamling afholdes Lørdag den 23. Marts d. A. Kl. 20 i Bibliotekstokalerne, Istedgade Nr. 3,

1. Sal.

Dagsordenen er følgende:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Fremlæggelse af Regnskab.

3. Godkendelse af Valg af Bestyrelsesmedlemmer mfl.
4. Forslag til Ændring af Vedtægten. (De foreslåede Ændringer blev vedtaget paa den ordinære Generalforsamling den 31. Marts f. A., som imidlertid ikke var beslutningsdygtig.)
5. Eventuelt.

STATSBANEPERSONALETS ULYKKESFORSIKRING

afholder ordinær Generalforsamling i »National«, Jernbanegade 11, Kjøbenhavn, den 21. Marts 1929 Kl. 7¹/₂ Em. med Dagsorden:

- 1) Beretning for 1927/28.
- 2) Forelæggelse af Regnskab for 1927/28.
- 3) Valg af 6 Medlemmer til Bestyrelsen og 2 Suppleanter.
- 4) Eventuelt.

Bestyrelsen.

GRAVMONUMENTER

Thorvald Hansen — V. Fælledvej
(Ved Vester Fængsel) . Tlf. Vester 8879

FILIAL: Vigerslevallé ved Indgangen til Terrassen.

Nordisk Handske- og Skindbeklædning.

Oehlenschlägersgade 2.

(Hjørnet af Vesterbrogade.)

FABRIKSPRISER

CIGARER — CIGARILLOS
SKRAA & SHAGTOBAK

fra

Vilh. Langes Fabriker

Forlanges overalt.

Forlanges overalt.

Tilbud til Tjenestemænd.

De kan for Fremtiden faa aabnet en Konto paa 1. Klasses Herre- og Dameskræderi samt Herre- og Damekonfektion, Kjoler og Drengetøj. Stort Lager af Vinterfrakker og Ulsters. Konfektions-Bestillinger til Lagerpris.

Alt paa Ratebetaling til absolut kontante Priser.

Med Højagtelse

J. V. Jensen, Skræddermester. Gl. Kongevej 135 B, Vester 4610.
Uden Udbetaling Uden Udbetaling

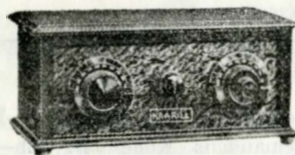
Tapet

billigst.

RABAT

til Medlemmerne.

HAMMERICHSGADE 4
Tlf. Byen 7307.

ALT I RADIO

Kaarills Konstruktionstegninger.
Byggesæt. Absolut 1ste Klasses.
Færdige Apparater m. Tilbehør.
Fineste Udførelse. Medl. af D.L.F.
Rabat. Provinsordre eksp. omg.

Radioteknisk Prøveanstalt. — Indhent Tilbud.

Christensen, Vesterbrogade 98 A². • Vester 8173.

Brug Svendborg Eksport Mil-Co

med 12⁰/₁₀ Fedt.

Droejere i Brug og mere velsmagende.

(Almindelig Eksport Fløde har kun 9%)

Støt vore Annoncører!

TANDLÆGE

TAGE HANSEN'S EFTF.

S. A. MARTENSEN

KONSULTATION: 10-3 OG 6-7
LØRDAG: 10-2

ENGHAVEPLADS 6

TLF. VESTER 3330

Komplet Lager af
Briller og Pincenes
EDVARD MØLLER
Brillehuset, Vesterbrogade 36.